

VE VŠÍ POČESTNOSTI

Považuji námět za cosi málo duchaplného a velmi snadnického. Záměna osob, jediný (a ovšem prastarý) nápad hry je zde rozveden s takovou topornou důsledností, že nad tím i shovívavý divák bude kroutit hlavou. Soudcové, ba i hokynáři by se proti podobným situacím ohradili jediným slovíčkem, a to slovíčko by věru rozptýlilo mlhavé a nerozumné zápletky.

Co praví povídačka nazvaná Ve vší počestnosti o lidech?

Nic!

Co praví o umění?

Nic!

Co praví o nějakých mimouměleckých skutečnostech?

Nic! Zjevuje nám jen stíny, které kdysi táhly předměstskými scénami za potlesku špatného obecenstva.

Člověk si jakžtakž dovede představit ironicky traktovaný souboj, ale soudce v úloze soubojníka? — A jak v té znamenité veselohře bude vypadat soudní řízení?

Pan Longen postřehl jedinou pravdičku: Když se ztratí šperk, obviňují zlí a sprostí zaměstnavatelé neprávem služku. — Ten poznatek si můžeme dát za čepici.

Proč je dobrý herec Burian nucen stále představovati jeden a týž typ poplety a hlupáka? Je v tom humor? Není to jen škleb?